

LORETA STONKUTĖ

SANNA

PRADŽIOS KNYGA

LORETA STONKUTĖ

SANNA

PRADŽIOS KNYGA

Mijaiba
KAUNAS
2020

Leidinio bibliografinė informacija pateikiama Lietuvos nacionalinės Martyno Mažvydo bibliotekos Nacionalinės bibliografijos duomenų banke (NBDB).

Ši leidinį draudžiama atgaminti bet kokia forma ar būdu, viešai skelbti, įskaitant padarymą viešai prieinamą kompiuterių tinklais (internete), išleisti ir versiti, platinti jo originalą ar kopijas parduodant, nuomojant, teikiant panaudai ar kitaip perduodant nuosavybėn.

Draudžiama ši kūrinį, esantį bibliotekose, mokymo įstaigose, muziejuose arba archyvuose, mokslinių tyrimų ar asmeninių studijų tikslais atgaminti, viešai skelbti ar padaryti viešai prieinamą kompiuterių tinklais tam skirtuose terminuose tų įstaigų patalpose.

TURINYS

PRADŽIA	6
PRIEŠ PLAUKĄ	16
KAI SUTINKI MOKYTOJĄ	46
DIDŽIOJI PRADŽIA	112
PRADŽIOS ĮTVIRTINIMAS	134

Skiriu dvasios broliui Estas Tonne

PRADŽIA

Tokia pradžia, kokią mes įsivaizduojame, neegzistuoja.

Kiekviena pradžia turi savo priešistorę...

O priešistorė turi prieš priešistorę...

Visgi pradėti nuo kažko reikia...

Sanna džiaugėsi, kad jos naujoji biografinė knyga apie žymų XX amžiaus rusų politiką buvo taip palankiai įvertinta Švedijos kritikų. Tai reiškia, kad greit jos darbu susidomės ir kitų Europos šalių leidyklos. Kvepia ne tik gerais pinigais, bet ir vis labiau įsibėgėjančia karjera.

Kaip įprasta, šia proga leidykla surengė nedidelį vakarėlį. Jam besibaigiant, kai vieni nugrimzdo į asmeninius pokalbius, o kiti planavo pratęsimą naktiniame klube, leidyklos direktorius Mikaelis paklausė Sannos:

– Tai kas toliau? Kokios temos imsiesi dabar? Juk neplenuoji gaišti laiko atostogoms?

Sanna nusišypsojo ir keldama taurę prie raudonai žvilgančių lūpų koketiškai paklausė:

– O ką rekomenduotum?

Mikaelis prisimerkė ir nužvelgė priešais stovinčią žavingą moterį, kuri sugeba prasibrauti ne tik į skaitytojų širdis, bet ir į intymų savo personažų asmeninį gyvenimą. Po akimirkos direktorius rimtai atsakė:

– Turiu vieną numatęs... Bet nebus lengva...

– Tik ne politiką... Parašysiu kieno tik nori biografiją, bet tik ne politiko, – juokdamasi ji papurtė galvą. – Kiek išbandymų reikėjo atlaikyti... Duok man ką nors lengvesnio... Pavyzdžiui, kokį menininką.

Sanna svajingai pažvelgė aukštyn ir koketiškai prikando lūpą.

– Žinai, o aš apie menininką kaip tik ir mažčiau. Bet nežinau, ar pajėgsi, nes jis nėra jau toks lengvai prieinamas...

– Baik tu, Mikaeli, visi menininkai prieinami, – vėl suprunkštė ji. – Jiems juk tik šlovės ir reikia. Kiekvienas mielai

įsileis mane į savo gyvenimą, kai sužinos, kieno biografijas jau parašiau ir kokią pasisekimą turėjo tos knygos.

Direktorius žiūrėjo į optimistiškai nusiteikusią Sanną. Jau seniai ja žavisi. Ji visada graži, pasitempusi, niekada nenuvilia, visada tesi duotą žodį. Jis tai vertino. Paprastai rašytojais negalima pasikliauti. Sumoki jiems avansą už rašomą knygą, jie prisižada, o paskui, terminui baigiantis, vis skambinėja, kauli-ja pratęsti sutartį. Beveik visada taip. Bet tik ne Sanna. Jeigu ji pasakė – kaip kirviu nukirto. Visgi šią akimirką jo širdį džiugino ne vien jos dalykiškumas...

Matyt, dėl susiklosčiusių aplinkybių – išgerto vyno, vakaro prieblandos, sėkmės pakurstytos džiaugsmingos nuotakos – Mikaelis grožėjosi šalia stovinčia Sanna kaip moterimi. Visada jautė jai intymią trauką, bet nežinojo, ar ji tai toleruotų. Bijojų sugadinti darbinį santykius.

– Užeim į biurą, parodysiu tavo naują užduotį, – pasiūlė jis.

– Intriguoji... – suraukė kaktą moteris. – Netgi parodysi... Tada einam.

Vakarui pereinant į naktį leidyklos pastatas stovėjo apytuštis, netgi valytojos jau seniai buvo baigusios savo darbus. Per apytamius koridorius ir bendras darbo erdves Mikaelis nusivedė viešnią tiesiai į savo kabinetą. Sanna nekantravo, bet akimirką visgi stabtelėjo, nes susivokė, kad taip vėlai čia dar niekada nėra buvusi...

– Žinai, prieblandoje tavo kabinetas atrodo gana romantiškai, direktoriau. Net nematyti, kad jis tuščias... – juokėsi ji kone intymiai liesdama durų staktą. – Gal nors kokią paveikslą pasikabintum?

Nieko neatsakęs Mikaelis įjungė CD grotuvą, šiek tiek pagarsino. Suskambo gilūs gitaros garsai. Jis atsisėdo ant savo darbo stalo krašto ir laukė Sannos reakcijos. Pro praviras kabineto duris iš kitos patalpos sklido blyški šviesa. Sanna sukluso. Moteris klausėsi muzikos, jos veidas šiek tiek surimtėjo. Labai palengva ji priėjo prie Mikaelio.

Priėjo arčiau, nei šis galėjo tikėtis. Sanna palengva vis artėjo, kol jos lūpos palietė jo. Vyras atsakė bučiniu. Iš tiesų nebuvo tam pasiruošęs, bet jam palengvėjo, kad Sanna pati pralaužė ledus.

Kai baigė bučiuotis, vyras atsitraukė nuo stalo krašto. Dabar jis atrodė daug aukštesnis. Sanna pakėlė akis į viršų, ranka palietė pilku megztuku aptemptą vyro krūtinę ir šis pasilenkė vėl ją pabučiuoti. Rankomis apsivijo jos kūną. Abu jautė seniai užrakintos aistros proveržį, kuris kaitino krūtinę ir vertė kvėpuoti vis intensyviau.

Staiga ji atsitraukė ir atsiprašė:

– Atsiprašau... Mums turbūt nederėtų...

– Kodėl? – apgailestaudamas dėl nutraukto malonumo paklausė vyras.

– Juk tai gali kliudyti mūsų darbui...

– Jeigu reikėtų rinktis darbą ar tave, Sanna, rinkčiausi santykius. Nedvejodamas.

– Klausyk, Mikaeli, tikrai jaučiu tau beprotišką aistrą, bet juk turime būti aukščiau jos. Šitas jausmų proveržis yra tik alkoholio ir vėlyvo vakaro pasekmė... – kaltai šypsodamasi aiškino moteris.

Mikaelis vėl atsisėdo ant stalo krašto ir gailiai atsiduso, o tada paklausė:

- Kaip tau patinka muzika?
- Graži... Bet man jau metas...
- Ar imsiesi šio projekto?
- Kokio?
- Šio... Džyzes.
- Džyzes? O kas tai?
- Negirdėjai apie Džyzes?
- Ne... – patempė ryškiai dažytas lūpas.
- Tai šių dienų trubadūras. Žmonės vadina jį Džyzes, turbūt niekas nežino jo tikrojo vardo.
- Trubadūras? Maniau, duosi man kokį rimtą pasiūlymą...
- Patikėk, tai ir yra labai rimtas pasiūlymas. Jei tau pavyks perkąsti Džyzes ir parašyti jo biografiją, tai, be jokios abejonės, vėl bus bestseleris. Jo asmenybė tikrai įdomesnė nei politikų, kurių ir pati baidaisi. Manau, čia tau neteks nieko prikurti ir pagražinti. Jis pats labai sudėtingas, paslaptingas, netgi kerintis. O Džyzes muzika... Aš tiesiog neturiu žodžių...
- Taip manai? – suabejojo Sanna. – Bet kodėl nieko nesu apie jį girdėjusi?
- Nežinau, gal gatvės muzikantai ne tavo skonio... – numykė Mikaelis. – Pasižiūrėk rytoj internete. Žmonės filmuoja ir skelbia įvairiuose tinklalapiuose, nes jo muzika nereali. O ir pats atrodo kerinčiai... Na, žinoma, gal ne tavo skonio, bet...
- Gerai, Mikaeli, rytoj pažiūrėsiu. O dabar man jau laikas namo.
- Palydėsiu tave.
- Ne. Nereikia. Pasigausiu taksi.
- Bet man būtų malonu... – nenusileido vyras.

– Aš bijau, kad pasiduosiu pagundai ir pakviesiu tave užėiti, o tada jau tikrai įvyktų kas nors, ko nereikėtų daryti...

– Tu turi draugą? – lyg tarp kitko pašnibždomis paklausė jis.

– Ne... Nerasčiau tam laiko.

– Suprantu... Aštuonios geros knygos per ketverius metus... Tikrai niekam kitam neturėtų likti laiko. Bet ar tau netrūksta ko nors artimo?

Sanna susimąstė. Žinoma, kartais, ypač per šventes ir pavasariais, jaučia ilgesį. Bet ji šitai suvokia kaip silpnybę, todėl sugeba save įtikinti, kad tik biologinio kūno instinktai verčia ją išgyventi stygių. Toks požiūris jai padeda nugalėti intymumo stoką. Ir vis dėlto šią akimirką jos protas suveikė jai pačiai netikėtai...

Ji pagalvojo, kad jei intymiai suartėtų su Mikaeliu, šitai galėtų būti jos gyvenimo šansas. Kaip direktorius jis taptų jai palankesnis, dosnesnis honorarų. Bet kas, jei sužinos aplinkiniai? Turbūt tada ji dar labiau paspaustų vyro jausmus ir įvyktų vestuvės. Mikaelio autoritetas visuomenėje ypač svarus, tai jai padėtų dar labiau iškilti... Gal ji visgi be reikalo atstumia paties likimo siūlomą galimybę?

Akimirką Sanna pasišlykštėjo savimi dėl tokių minčių. Ji juk nėra negarbinga, visada visko pasiekdavo savo kantriu darbu. Bet tokios mintys paskatino lengviau pripažinti, kad šis vyras ją visada traukė, kad gal tikrai neverta nuo jo bėgti. Be to, ir finansiškai, ir karjeros atžvilgiu tai palanki sąjunga. Mikaelis nepanašus į tokį, kuris pasinaudotų ir paliktų. Atrodė patikimas.

Ji nusprendė surizikuoti ir vėl priėjo prie ant stalo krašto sėdinčio Mikaelio. Jų lūpos vėl susiliejo į vieną ilgą aistringą bučinį. Sanna jautė malonumą, liedsama tvirtą ir raumeningą šio vyro kūną, matydama pasakiškai žydras jo akis, žvelgiančias aistringai, bet kartu ir mylinčiai.

Visgi vakaras baigėsi jos namuose ir rytą abu pasitiko jos lovoje. Išaušus Sanna stebėjo giliai miegantį vyrą ir džiaugėsi, kad viskas taip susiklostė. Jis gražus. Pati jaučiasi laiminga, kai jis guli šalia. Vieno ji negalėjo suprasti: kodėl toks vyras yra vienišas? Juk moterys turėtų lakstyti paskui jį... Kažkas vis dėlto jo charakteryje turbūt ne taip. Nors, kita vertus, kodėl pati vieniša? Juk tikrai graži, protinga, netgi žinoma... tad kodėl ji viena? Galėtų rasti tik porą priežasčių: jos reikalavimai pernelyg aukšti, kad kas nors įtiktų, be to, jai tikrai trūksta laiko rimtiems santykiams kurti ir palaikyti.

Nenorėdama žadinti Mikaelio tyliai pasiėmė planšetę, įsikišo ausines ir pradėjo naršyti internetą, ieškodama informacijos apie Džyzes. Dabar pasidarė aišku, kodėl žmonės davė jam tokį vardą. Jis tikrai atrodo dieviškai, lyg Jėzus, angliškai Džyzes... Internetu Sanna rado begalę filmuotų jo gatvės koncertų. Jo klausosi būriai žmonių. O pats atrodo paskendęs ekstazėje. Gitara jo rankose lyg dieviška arfa, lyg gyvas organizmas, gebantis ir verkti, ir kandžiotis, ir plakti lyg širdis, ir kvėpuoti lyg intensyvaus darbo nuvargintas kūnas... Keista, kad ji niekada negirdėjo apie šį žmogų. Dabar tikrai pasidarė įdomu ir Sanna pajuto lyg ugnis deginantį norą parašyti šio žmogaus biografiją. Juo labiau kad net visažinis internetas nieko konkretaus apie jį nežino.

Pabudęs Mikaelis tyliai stebėjo susikaupusią Sanną. Jis nejudėjo, kad tik nesudrumstų to susitelkimo, nes tokia ji atrodė dieviškai graži. Ilgi šviesinti plaukai, po nakties susivėlę, srugomis krito ant nuogos krūtinės, o žvilgsnis sekė grakščiai ant planšetės lyg ant spindinčio ledo čiuožinėjantį pirštą. Šią akimirką Sanna bandė pagauti trubadūro kelionės maršrutą. Jis nuolat kelyje, nuolat kažkur, tik ne vienoje vietoje. Jo svetainėje skelbiami kažkieno užsakyti koncertai įvairiose Europos šalyse. Tik taip įmanoma pagauti šį žmogų, sekti iš paskos...

Pajutusi įdėmų žvilgsnį Sanna atsigręžė į šalia gulintį vyrą ir plačiai nusišypsojo:

– Tu pabudai...

– Ar galiu tave tokią nufotografuoti? Tu tokia graži, kai susikaupusi... – nuo miego prikimysiu balsu paklausė Mikaelis.

– Bet juk aš nuoga...

– Tai bus nuotrauka tik man vienam. Niekas kitas jos nematys. O aš grožėsiuosi tavim, kai teks leisti ilgas akimirkas vienumoje...

– Na gerai... – šypsojosi Sanna. – Bet aš susivėlusi, nepasidažiusi... Net neįsivaizduoju, kaip atrodau... Turbūt nekaip...

– Nejudėk, tuoj paimsiu telefoną... – lipdamas iš lovos išpėjo vyras.

Sanna stebėjo nuogą vyro kūną. Tas tvirtumas ir gražus sudėjimas ją jaudino. Džiaugėsi, kad dabar turi teisę glaustis prie šio grožio labiau nei kiti... Mikaelis grįžo į lovą su išmaniuoju telefonu ir pradėjo taikytis į moterį. Fotoobjektyvu apglėbė jos nuogą krūtinę, pridengtą plaukų, grakščią ranką, laikančią planšetę.

– Štai tokią tave visada prisiminsiu, – žvelgdamas į nuotrauką savo telefono ekrane pasakė Mikaelis. – Žavingą, gražią, jauną, seksualią... Mylimą...

– Kalbi taip, lyg mudu matymumėmės paskutinį kartą, – suraukė kaktą moteris.

Jis papurtė galvą:

– Ne, ne. Tikrai ne paskutinį. Tiesiog norėtuši, kad mes nesikeistume. Kad visada liktume tokie kaip dabar...

– Jauni? Gražūs? – svajingai paklausė Sanna.

– Taip. Jauni. Gražūs. Juk tokie turi būti žmonės...

Sanna pažvelgė į planšetę, iš kurios susimąstęs tiesiai jai į akis žvelgė Džyzes susitaršiusiais plaukais. Tai buvo nuotrauka prie straipsnio apie jo turnė po pasaulį.

– Kodėl pasiūlei man rašyti apie šį žmogų? – klausdama vėl atsigrėžė į šalia gulintį vyrą.

– Manau, gera tema. Užkabino jis mane... Mačiau jį, kai ilsėjaisi Goa. Žinoma, Indijoje viskas įgauna dieviškumo atspalvį, bet paskui panašiau internetą ir pamačiau, kad juo žavisi žmonės visame pasaulyje. Įsivaizduok, kiek bus jo biografijos skaitytojų. Visos šalys norės išsiversti tą knygą. Reikia gerai parašyti. O tą padaryti gali tik tu. Juk esi profesionalė, – Mikaelis nusišypsojo ir delnu palietė jai skruostą, paskui nubraukė plaukus nuo krūtinės.

– Tai kada man pradėti?

– Iš karto po to... – jis paėmė iš Sannos rankų planšetę, padėjo ant spintelės ir švelniai prisiglaudė.

– Tai gal pamatei, kokia yra gyvenimo prasmė? Kur viskas veda?

– Prasmė ir yra pats gyvenimas, Sanna, – žvelgdamas žمونai į akis pasakė Osvaldas. – Pati didžiausia prasmė ir yra pats gyvenimas. Gyvenimas yra didysis tikslas.

LORETA STONKUTĖ yra šešių ezoterinių romanų ir keturių vadovėlių autorė. Pagrindinė jos veiklos sritis yra astrologija ir ezoterika. Jos vedamos praktikos, meditacijos bei paskaitos nukreiptos į žmogaus sąmoningumo auginimą, savo unikalumo priėmimą. Nors ir turėjo daug rimtų Mokytojų iš įvairių pasaulio šalių, L. Stonkutė, išlaikydama savo autentiškumą, nepriskiria savęs nei vienai Mokyklai. Anot jos, nei joga, nei meditacija, nei astrologija, nei reiki ir t.t. nėra kažkurios vienos mokyklos nuosavybė. Tai dovanos, kurias gali įvaldyti kiekvienas, ir jomis kiekvienas yra laisvas naudotis. Vertingiausias iš mokytojų gautas žinias, kurios dar nebuvo užrašytos lietuviškai, L. Stonkutė atiduoda savo skaitytojams per vadovėlius. Grožiniai romanai kalba apie kiekvieno žmogaus unikalumą ir būtinybę kelti sąmonės lygį, vienytis bendrai veiklai vardan šviesos ir žmonijos dvasios evoliucijos.